

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-7467/2024-22

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu toga suda Ivanu Bešliću u pravnoj stvari tužitelja Mirka Kremenića, Zagreb, Ulica Stjepana Širole 9, OIB: 09281623606, kojeg zastupa punomoćnik Matko Novinc, odvjetnik u Zagrebu, protiv tuženika Porsche Leasing d.o.o., Zagreb, Velimira Škorpika 21, OIB: 90275854576, kojeg zastupa punomoćnik Tomislav Bulić, odvjetnik iz Odvjetničkog društva Stefanović, Krvavica, Bulić i Pletikosa u Zagrebu, radi utvrđenja i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 8. svibnja 2026. u prisutnosti tužitelja, punomoćnika tužitelja i zamjenika punomoćnika tuženika, 16. lipnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da su ništetne odredbe Ugovora o kreditu br. 22759 od 13.12.2006. kao i odredba Općih Uvjeta ugovora o kreditu tuženika, a koji su sklopili tužitelj kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor, u dijelu u kojem je ugovorena otplata kredita uz korištenje valutne klauzule vezane za CHF.

II. Nalaže se tuženiku u roku 15 dana isplatiti tužitelju iznos od 2.993,11 EUR zajedno sa zateznom kamatom koja teče:

- na iznos od 0,24 EUR 18.3.2008. pa do isplate,
- na iznos od 0,01 EUR 15.4.2008. pa do isplate,
- na iznos 8,08 EUR 20.11.2008. pa do isplate,
- na iznos od 4,28 EUR 19.12.2008. pa do isplate,
- na iznos od 14,93 EUR 20.1.2009. pa do isplate,
- na iznos od 17,68 EUR 17.2.2009. pa do isplate,
- na iznos od 18,94 EUR 17.3.2009. pa do isplate,
- na iznos od 15,80 EUR 18.4.2009. pa do isplate,
- na iznos od 14,18 EUR 19.5.2009. pa do isplate,
- na iznos od 11,37 EUR 16.6.2009. pa do isplate,
- na iznos od 9,15 EUR 15.7.2009. pa do isplate,

- na iznos od 9,14 EUR 15.8.2009. pa do isplate,
- na iznos od 11,52 EUR 17.10.2009. pa do isplate,
- na iznos od 10,11 EUR 17.10.2009. pa do isplate,
- na iznos od 10,03 EUR 17.11.2009. pa do isplate,
- na iznos od 11,30 EUR 17.12.2009. pa do isplate,
- na iznos od 14,30 EUR 19.1.2010. pa do isplate,
- na iznos od 16,45 EUR 17.2.2010. pa do isplate,
- na iznos od 16,64 EUR 16.3.2010. pa do isplate,
- na iznos od 23,42 EUR 15.4.2010. pa do isplate,
- na iznos od 20,45 EUR 18.5.2010. pa do isplate,
- na iznos od 23,32 EUR 17.6.2010. pa do isplate,
- na iznos od 34,25 EUR 13.7.2010. pa do isplate,
- na iznos od 30,44 EUR 24.8.2010. pa do isplate,
- na iznos od 42,77 EUR 21.9.2010. pa do isplate,
- na iznos od 37,33 EUR 22.10.2010. pa do isplate,
- na iznos od 32,91 EUR 23.11.2010. pa do isplate,
- na iznos od 45,95 EUR 28.12.2010. pa do isplate,
- na iznos od 58,27 EUR 20.1.2011. pa do isplate,
- na iznos od 49,65 EUR 24.2.2011. pa do isplate,
- na iznos od 52,96 EUR 17.3.2011. pa do isplate,
- na iznos od 44,82 EUR 20.4.2011. pa do isplate,
- na iznos od 49,56 EUR 24.5.2011. pa do isplate,
- na iznos od 67,01 EUR 21.6.2011. pa do isplate,
- na iznos od 61,44 EUR 23.7.2011. pa do isplate,
- na iznos od 87,19 EUR 27.8.2011. pa do isplate,
- na iznos od 99,94 EUR 28.9.2011. pa do isplate,
- na iznos od 66,66 EUR 25.10.2011. pa do isplate,
- na iznos od 69,41 EUR 26.11.2011. pa do isplate,
- na iznos od 68,08 EUR 24.12.2011. pa do isplate,
- na iznos od 71,47 EUR 26.1.2012. pa do isplate,
- na iznos od 75,36 EUR 28.2.2012. pa do isplate,
- na iznos od 74,31 EUR 20.3.2012. pa do isplate,
- na iznos od 72,54 EUR 26.4.2012. pa do isplate,
- na iznos od 73,27 EUR 29.5.2012. pa do isplate,
- na iznos od 75,12 EUR 22.6.2012. pa do isplate,
- na iznos od 73,66 EUR 20.7.2012. pa do isplate,
- na iznos od 74,35 EUR 17.8.2012. pa do isplate,
- na iznos od 72,16 EUR 22.9.2012. pa do isplate,
- na iznos od 70,16 EUR 20.10.2012. pa do isplate,
- na iznos od 72,97 EUR 14.11.2012. pa do isplate,
- na iznos od 71,41 EUR 18.12.2012. pa do isplate,
- na iznos od 73,48 EUR 25.1.2013. pa do isplate,
- na iznos od 68,77 EUR 26.2.2013. pa do isplate,
- na iznos od 70,80 EUR 16.3.2013. pa do isplate,
- na iznos od 72,21 EUR 27.4.2013. pa do isplate,
- na iznos od 70,85 EUR 23.5.2013. pa do isplate,
- na iznos od 66,41 EUR 25.6.2013. pa do isplate,

- na iznos od 64,14 EUR 30.7.2013. pa do isplate,
- na iznos od 67,21 EUR 23.8.2013. pa do isplate,
- na iznos od 69,04 EUR 14.9.2013. pa do isplate,
- na iznos od 71,76 EUR 22.10.2013. pa do isplate,
- na iznos od 70,11 EUR 19.11.2013. pa do isplate,
- na iznos od 71,57 EUR 10.12.2013. pa do isplate,

za svaki iznos sve po kamatnoj stopi za razdoblje do 31. srpnja 2015. po kamatnoj stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta, koje je prethodilo tekućem polugodištu, za pet postotnih poena, te za razdoblje od 01. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. prema prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, koju kamatnu stopu utvrđuje Hrvatska narodna banka, a od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi, koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, od 30. prosinca 2023. godine po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke.

III Odbija se kao neosnovan zahtjev tužitelja za isplatu iznosa od 52,71 EUR s pripadajućom zateznom kamatom.

IV Nalaže se tuženiku u roku 15 dana naknaditi tužitelju trošak parničnog postupka u iznosu od 1.679,22 EUR s pripadajućom zateznom kamatom od 16. lipnja 2026. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je s tuženikom sklopio Ugovor o kreditu br. 22759 od 13.12.2006. na iznos od 22.295,45 CHF. Tužitelj je sklopio predmetni ugovor o kreditu u svojstvu potrošača te je svrha ugovora bila financiranje troškova kupnje vozila za osobne potrebe tužitelja. Ugovorom o kreditu tuženik je odobrio i stavio na raspolaganje tužitelju kredit u iznosu kunske protuvrijednosti obračunate prema

prodajnom tečaju za devize Raiffeisenbank Austria d.d. za CHF vrijedeći na dan plaćanja. Tužitelj se obavezao isti iznos kredita, uz valutnu klauzulu, s pripadajućim kamatama vratiti u vrijeme i na način utvrđen istim Ugovorom. Ugovorne strane ugovorile su kako se kredit otplaćuje u mjesečnim anuitetima u kunsnoj protuvrijednosti po prodajnom tečaju za devize Raiffeisenbank Austria d.d. za CHF vrijedeći na dan plaćanja. Prvi anuitet je ugovoren u iznosu od 320,00 CHF. U odnosu na predmetni tužbeni zahtjev koji se odnosi na utvrđenu ništetnost valutne klauzule tužitelj ističe da je tuženik u odnosu s tužiteljem koristio ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovoru o kreditu na način da je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnog ugovora nije kao trgovac potrošača u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnog ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je time tuženik postupio protivno odredbama Zakona o zaštiti potrošača. Nastavno, tužitelj ističe da je tuženik u ugovoru o kreditu koristio takve ugovorne odredbe koje su bile lako uočljive i jasne, ali nisu bile razumljive, te su stvorile znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Tuženik u vrijeme sklapanja Ugovora sa tužiteljem nije imao svojstvo banke pa stoga navedeni Ugovor nije ugovor o kreditu u smislu odredbe čl. 1021. ZOO-a. Iako ga stranke nazivaju ugovorom o kreditu, isti po svojoj pravnoj prirodi predstavlja ugovor o zajmu. Tužitelj ponavlja da njemu prilikom sklapanja Ugovora nisu objašnjene relevantne odredbe ugovora te mehanizam promjene tečaja niti su mu bile ponuđene druge mogućnosti sklapanja ugovora. Stoga tužitelj smatra ništetnim odredbe ugovora o valutnoj klauzuli u CHF te svojim konačno preciziranim tužbenim zahtjevom predlaže da sud naloži tuženiku isplatu preplaćenog iznosa razlike u valutnom tečaju u ukupnom iznosu kao u izreci, sve sa zateznim kamatama koje na mjesečne iznose preplaćenih iznosa teku od dana uplata pojedinih anuiteta, sve to uz naknadu parničnog troška.

2. U odgovoru na tužbu tuženik ističe prigovor zastare potraživanja. Naime, smatra da se na zahtjev tužitelja za isplatom primjenjuje petogodišnji zastarni rok prema pravilima za povrat plaćenog (stečenog) bez osnove, što znači da rok zastare za svaki pojedini obrok počinje teći od dana uplate istoga. Tužitelj se u tužbi poziva na odredbe Zakona o zaštiti potrošača (dalje u tekstu: ZZP), koju primjenu na konkretan slučaj tuženik u cijelosti osporava te ističe prigovor nedostatka aktivne legitimacije. U konkretnom slučaju, tuženik smatra da su sve odredbe predmetnog Ugovora u dijelu u kojem se odnose na valutnu klauzulu jasne, lako razumljive i uočljive, stoga nisu ispunjeni niti osnovni kriteriji za raspravljanje o nepoštenosti takvih odredbi. Tuženik u bitnom ističe kako je valutna klauzula izrijekom dopuštena i legitimna ugovorna odredba. Nadalje, tužitelju su, kao i ostalim klijentima tuženika, objašnjene sve prednosti i mane sklapanja Ugovora te mu je ponuđeno sklapanje ugovora o kreditu u eurima, no tužitelj je svojevolumno odabrao sklapanje ugovora s valutnom klauzulom u švicarskim francima (CHF) te je jedino iz tog razloga i sklopljen Ugovor s valutnom klauzulom u švicarskim francima (CHF), dok tvrdnje koje sada iznosi smjeraju isključivo postizanju nepripadajuće materijalne koristi. Svoj izbor tužitelj pokušava opravdati navodeći netočne informacije o načinu poslovanja tuženika, neopravdano

ga prikazujući kao nepoštenog pregovarača. Konačno, pogrešni su navodi tužitelja kako tuženik nije ostavio mogućnost pregovaranja o pojedinačnim odredbama, pa tako i o valuti Ugovora. Slijedom navedenog, tuženik predlaže odbiti tužbeni zahtjev u cijelosti uz naknadu parničnog troška sa zateznim kamatama.

3. Tuženik je, nakon što je tužiteljica po provedenom vještačenju smanjila svoj zahtjev, uskratio svoj pristanak na djelomično povlačenje tužbe. Kako je pristanak tuženika uvjet za povlačenje tužbe sukladno odredbi čl. 193. st. 2. ZPP-a, a koji je u ovom slučaju izostao, to je o navedenom dijelu zahtjeva (za isplatom) također valjalo odlučiti meritornom odlukom, odnosno presuditi kao u toč. III izreke.

4.1. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u Ugovor o kreditu sa Sporazumom radi osiguranja novčane tražbine prijenosom vlasništva na pokretnini (list 10-16), otplatni plan (list 17-25), izjavu Maria Perkovića (list 61-63), nalaz i mišljenje vještaka Centar za financijska vještačenja d.o.o., Petre Blašković (list 101-106) i iskaz tužitelja (list 129).

4.2. Kako je tijekom postupka došlo do izmjene raspravnog suca sud je dokazni postupak obnovio čitanjem spisa i priležće dokumentacije, a u smislu odredbe čl. 315. st. 3. ZPP.

5. Ocjenjujući rezultate svih provedenih dokaza, a sukladno odredbi čl. 8 ZPP-a, sud je našao tužbeni zahtjev djelomično osnovanim.

6. Predmet spora je zahtjev da sud utvrdi ništetnim odredbe Ugovora o kreditu sklopljenog dana 13.12.2006. i Općih uvjeta Ugovora o kreditu tuženika kojima je ugovorena otplata vezana za tečaj CHF, te isplata preplaćenih iznosa obroka zbog povećanja tečaja CHF.

7. Između stranaka nije sporno da je 13.12.2006. sklopljen Ugovor o kreditu iz čijeg sadržaja proizlazi da je predmet ugovora financiranje troškova kupnje vozila te da se sve novčane obveze koje proizlaze iz tog Ugovora, ako su izražene u CHF, ispunjavaju plaćanjem u kunama prema prodajnom tečaju za devize Raiffeisenbank Austria d.d. za CHF vrijedeći na dan plaćanja.

8. Sporno je među strankama da li se radi o nepoštenim ugovornim odredbama kojima je povrijeđeno potrošačko pravo, kao i to koliko iznosi razlika s osnova iznosa obračunatih prema višem tečaju CHF od tečaja koji je bio u trenutku sklapanja Ugovora. Također, sporno je i to je li potraživanje tužitelja u zastari te ima li tužitelj status potrošača.

9. Na pravni odnos stranaka primjenjuje se Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 96/03. – dalje: ZZZP/03) i Zakon o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22. i 155/23. – dalje: ZOO/05). uzimajući u obzir datum sklapanja ugovora.

10. Pritom prvenstveno valja istaknuti da se na konkretan odnos ne mogu primijeniti pravna shvaćanja iz odluke Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-6632/17 iz kolektivnog spora potrošača protiv banaka u odnosu na ugovore o kreditu vezanih uz CHF. Upravo u odnosu na pravno pitanje primjene odluka iz kolektivnog spora u kojem je utvrđena ništetnost odredbi ugovora o kreditu u CHF, Vrhovni sud Republike Hrvatske je u odluci Revd 2379/2021 od 1. lipnja 2021. zauzeo pravno shvaćanje da se na trgovačko društvo koje nije bilo stranka kolektivnog spora (a tuženik u navedenoj parnici nije sudjelovao) ne mogu primjenjivati odluke iz tog spora, bez obzira je li suprotna stranka (tužitelj) trgovac ili potrošač.

11. Radi utvrđivanja okolnosti sklapanja ugovora sud je saslušao tužitelja iz čijeg iskaza proizlazi da je predmetni ugovor o kreditu pročitao prije nego što ga je potpisao. Ugovor je sastavio tuženik i njemu je bilo jasno što predstavlja odredba o valutnoj klauzuli, međutim djelatnik tuženika nije ga upozorio da bi tečaj valute franak mogao skočiti na one razine na koje je došao tijekom trajanja ovoga ugovora, već mu je rečeno da u odnosu na tečaj valute franak mogu biti neka sitna odstupanja. Navodi da nikada ne bi uzeo predmetni kredit da ga je djelatnik tuženika upozorio na ono što će uslijediti s tečajem franka. Automobil je kupio za privatne potrebe, to jest prije svega za odlazak i dolazak na posao jer je u to vrijeme živio u Zaprešiću. Nikada nije bio vlasnik trgovačkog društva, obrta ili OPG-a jer je cijeli život radio kao djelatnik HRT-a.

12. Sud prihvaća navedeni iskaz jer ga ocjenjuje istinitim, uvjerljivim i logičnim. Iz iskaza proizlazi da je osobni automobil kupljen za osobne potrebe te da je u Auto-kući ponuđena mogućnost upravo predmetnog ugovornog odnosa. Također sud prihvaća da nije vođeno pregovaranje oko uvjeta financiranja te da djelatnici tuženika nisu upozorili tužitelj na potencijalne opasnosti ugovaranja valutne klauzule u valuti CHF.

13. U odnosu na dostavljenu izjavu svjedoka Maria Perkovića valja reći da sud neposredno provodi dokaze u smislu odredbe čl. 4. ZPP. Međutim, iz navedene izjave nije moguće zaključiti da je svjedok kao djelatnik tuženika neposredno sudjelovao u pregovorima i sklapanju Ugovora o kreditu s tužiteljem.

14. U odnosu na prigovor tuženika da tužitelj nema svojstvo potrošača, jer da to svojstvo nije dokazao, valja reći da iz iskaza proizlazi da je osobni automobil kupljen za osobne potrebe, a koja tvrdnja ničim nije dovedena u sumnju. Pritom je na tuženiku, kao trgovcu teret dokaza činjenice da tužitelj nema svojstvo potrošača, a sud smatra da takve posebne okolnosti tuženik nije dokazao (ovakvo pravno shvaćanje zauzeo je Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci broj Rev-18/2018 od 26. svibnja 2020.).

15. Dakle, ovaj sud smatra utvrđenim da tužitelj ima položaj potrošača, jer je predmet ugovornog odnosa financiranje kupovine osobnog automobila koji je korišten za osobne potrebe tužitelja.

16. Člankom 81. Zakona o zaštiti potrošača propisano je: (1) Ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. (2) Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. (3) Činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. (4) Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

17. Dakle, na tuženiku je teret dokazivanja da je s tužiteljem pojedinačno pregovarao o predmetnoj odredbi Ugovora o kreditu i Općih uvjeta, a sve sukladno članku 81. stavak 4. Zakona o zaštiti potrošača.

18. Iz izjave svjedoka Maria Perkovića ne proizlazi da su s tužiteljem vođeni pojedinačni pregovori o spornoj odredbi, dok iz iskaza tužitelja proizlazi da ništa nije rečeno o rizičnosti valute CHF, iz čega onda slijedi da od strane tuženika nisu pružene potpune i jasne informaciju o rizicima ugovaranja plaćanja vozila vezanog uz tečaj CHF, niti o mogućnosti rasta tečaja u toj mjeri da značajno opterećuje plaćanja. Sud prihvća iskaz tužitelja da ne bi prihvatio ovakav Ugovor o kreditu da je znao da će obveze porasti u tolikoj mjeri, jer je to logično s obzirom da zbog rasta tečaja CHF rastu i iznosi mjesečnih anuiteta, a što je financijsko opterećenje za svakog potrošača. Osim toga, iz predmetnih odredbi Ugovora o kreditu proizlazi da se radi o standardnoj stipulaciji ugovora, sastavljenoj unaprijed od strane tuženika, bez mogućnosti bilo kakvog pregovaranja.

19. Slijedom navedenoga, ovaj sud zaključuje da se o odredbi koja je sadržana u navedenom tipskom i od tuženika unaprijed pripremljenom ugovoru i njegovim općim uvjetima, po prirodi stvari i ne može pojedinačno pregovarati, a što znači da se nije moglo niti pojedinačno pregovarati o spornoj odredbi Ugovora.

20. U okviru te ocjene, potrebno je, u skladu s člankom 81. stavkom 1. ZZP/03, ispitati moguće nepoštovanje načela savjesnosti i poštenja i postojanje eventualne značajne neravnoteže na štetu potrošača. Prilikom ocjene je li sporna ugovorna odredba poštena, sud je uz primjenu članka 83. ZZP/03 uzeo u obzir narav usluge na koju se ugovor odnosi (predmet ugovora) u vrijeme kad je ugovor sklopljen, sve popratne okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora i sve ostale odredbe tog ugovora.

21. Kada je riječ o pitanju je li poštovano načelo savjesnosti i poštenja iz članka 81. stavak 1. ZZP/03, odlučno je ocijeniti bi li tuženik, pod uvjetom da je na pošten i pravedan način poslovao, mogao razumno očekivati da bi predmetna ugovorna odredba bila prihvaćena da se o njoj pojedinačno pregovaralo.

22. Direktivom 93/13 EEZ od 5. travnja 1993. određeno je da zaštita potrošača od nepoštenih ugovornih odredbi ukazuje na podređen položaj potrošača jer nemaju mogućnost pregovaranja o općim uvjetima poslovanja banke. Prema presudi Europskog suda pravde od 30. travnja 2014. u predmetu broj C-26/13 navodi se da članak 4. stavak 2. Direktive 93/13 (koji iz testa poštenosti isključuje odredbe koje definiraju glavni predmet ugovora i adekvatnost cijene, pod uvjetom da su izražene jasnim i razumljivim jezikom) treba tumačiti na način da ugovorna odredba potrošaču ne mora biti samo gramatički razumljiva.

23. Imajući u vidu da je prosječnom potrošaču u Republici Hrvatskoj pojam valutne klauzule poznat, jer je u Republici Hrvatskoj valutna klauzula dopuštena i često se koristi, za zaključiti da je prosječnom potrošaču iz tih odredaba bilo i jasno pa prema tome i razumljivo da iznos glavnice ovisi o tečaju švicarskog franka prema kuni.

24. Međutim, prema tumačenju članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ od strane Suda Europske unije (u presudi Europskog suda pravde od 30. travnja 2014. u predmetu poslovni broj C-26/13), propuštanje davanja odgovarajućih informacija potrošačima u predugovornoj fazi čini ugovorne odredbe o kojima se nije pojedinačno pregovaralo nerazumljivima pa one podliježu testu poštenosti, u ovom postupku potrebno je utvrditi i činjenicu je li tuženik predočio tužitelju informacije koje sadrže točne, nedvosmislene, jasne i razumljive kriterije, na temelju kojih bi prosječni potrošač, koji ne raspolaže stručnim znanjima i kojem je institut valutne klauzule poznat samo načelno, mogao razumjeti i predvidjeti ekonomske posljedice koje za njega proizlaze iz ugovaranja valutne klauzule u švicarskim francima.

25. Prosječni potrošač u Republici Hrvatskoj u vrijeme kad su sklapani ugovori koji sadrže odredbe koje su predmet ovog spora nije znao da je uz valutnu klauzulu u švicarskim francima vezan rizik „valute utočišta“ koji ne postoji kod valutne klauzule u eurima, pa tako nije znao niti da je, jer je to bitno za donošenje informirane odluke o sklapanju ugovora koji sadrži sporne odredbe, trebao biti o tome obaviješten. Zbog toga prosječnom potrošaču odredba kojom se rata kredita veže za valutu švicarski franak, iako mu je pojam valutne klauzule u osnovi jasan, nije razumljiva.

26. Budući da navedena odredba prosječnom potrošaču nije razumljiva, imajući u vidu i da se o njoj nije pojedinačno pregovaralo, ima mjesta ispitivanju njezine (ne)poštenosti, u smislu utvrđenja je li eventualni propust obavještavanja bio počinjen u dobroj vjeri ili suprotno načelu savjesnosti i poštenja, te je li sklapanjem ugovora čiji su sastavni dio odredbe o valutnoj klauzuli u CHF stvorena značajna neravnoteža između ugovornih strana na štetu potrošača.

27. Sustav zaštite potrošača uspostavljen Direktivom 93/13 temelji se na ideji da se potrošač, zbog činjenice da nije utjecao na sadržaj budućeg ugovora, nalazi u slabijem položaju u odnosu na trgovca, kako u pogledu pregovaračke snage, tako i u pogledu razine obaviještenosti i položaja koji vodi do pristanka na uvjete koje je prethodno sastavio trgovac kao poslovni subjekt bez mogućnosti utjecaja potrošača

na njihov sadržaj (osobito u Presudi Caja de Ahorros y Monte de Piedad de Madrid, C-484/08, EU:C:2010:309, t. 27).

28. Priroda i specifičnosti valute švicarski nije poznata prosječnom potrošaču koji ne raspolaže stručnim znanjem, pa potrošač nije i ne može biti svjestan rizika kojeg preuzima. Stoga je i sama nerazumljivost ugovornih odredaba kojima se glavnica veže za CHF prema ocjeni ovog suda ozbiljan uzrok značajne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača i to protivno načelu savjesnosti i poštenja.

29. Neravnoteža između prava i obaveza stranaka ne nastaje ostvarenjem postojećeg rizika, niti prestaje pod utjecajem sniženja tečaja CHF, nego nastaje već samim sklapanjem ugovora koji sadrži predmetne ugovorne odredbe o kojima se nije pojedinačno pregovaralo, a kojima je pojedini potrošač taj rizik preuzeo na sebe, ne znajući za njega jer o tome nije bio informiran. I da tečaj CHF stvarno nije narastao, neravnoteža koja je prouzročena predmetnim ugovornim odredbama u tipskim formularnim ugovorima koje je sastavio tuženik, unaprijed, bez pojedinačnog pregovaranja, postojala bi. Neravnotežu nisu prouzročile ni promjena tečaja valute švicarski franak ni promjena kamatne stope, nego ugovorne odredbe.

30. Stoga je tužitelju trebalo na temelju jasnih i razumljivih kriterija objasniti odredbu o valutnoj klauzuli kako bi bilo moguće predvidjeti posljedice koje iz toga ugovora proizlaze, a što podrazumijeva i predmetnu odredbu ugovora o kojoj nije bilo moguće pregovarati. S tim u vezi, radi se o znatnoj neravnoteži u pravima i obvezama između stranaka i to na štetu tužitelja, jer načelo savjesnosti i poštenja općenito znači da su svi sudionici u postupku obveznih odnosa, kao u konkretnom slučaju, dužni međusobno postupati obzirno i uvažavati interese obiju strana, vodeći pri tome računa o smislu i svrsi obveznih odnosa.

31. Tijekom postupka nije utvrđeno da je jasno i potpuno objašnjena odredba o valutnoj klauzuli zbog čega za potrošača nije bilo moguće predvidjeti posljedice ugovaranja takve odredbe.

32. Slijedom navedenoga, ovaj sud smatra da je ništava odredba Ugovora o kreditu i Općih uvjeta prema kojoj je ugovoreno plaćanje novčanih obveza u valuti CHF u protuvrijednosti u kunama na dan uplate. Naime, ovakvim uređenjem plaćanje se veže za tečaj, a tužitelj u trenutku sklapanja Ugovora nije bio u potpunosti informiran o mogućnosti promjene toga tečaja i rizicima ugovaranja valutne klauzule.

33. Kako je ugovor ništav u dijelu u kojem je ugovorena valutna klauzula, to se ta odredba među strankama ne može primijeniti i tuženik nije imao pravo na naplatu svog potraživanja na temelju takve ugovorne odredbe, slijedom čega je sukladno čl. 1111. ZOO-a tuženik dužan vratiti sve što je primio po osnovama koje su utvrđene ništavim. Dakle, tužitelj ima pravo na isplatu preplaćenih iznosa i to kao razliku između iznosa kojeg je tužitelj platio na temelju obračuna promjene tečaja CHF i iznosa obračunatog prema tečaju CHF u trenutku sklapanja Ugovora.

34. U odnosu na visinu potraživanja provedeno je vještačenje po Centru za financijska vještačenja d.o.o. Na temelju navedenog nalaza i mišljenja utvrđeno je da je ukupan iznos preplata, uzevši u obzir rast anuiteta zbog rasta tečaja u odnosu na tečaj koji je vrijedio na dan isplate kredita, u razdoblju otplate kredita do kraja otplate kredita iznosio 2.993,11 EUR te da je zbog pada tečaja tužitelj manje platio iznos od 114,32 eur.

35. Stranke nisu imali primjedbi na nalaz i mišljenje vještaka.

36. Sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje vještaka smatrajući da je dan stručno, jasno i obrazloženo.

37. Slijedom navedenog, a kako je tužbeni zahtjev na isplatu bio po visini identičan nalazu vještaka, to je isti valjalo prihvatiti i presuditi kao u točki I izreke. Ovdje valja reći i to da sud prilikom donošenja odluke nije uzeo u obzir razdoblje kada je tužitelj zbog pada tečaja platio manje 114,32 eur s obzirom na to da tuženik u odnosu na taj dio nije niti postavio bilo kakav zahtjev.

38. Međutim, kako se tuženik protivio djelomičnom povlačenju tužbe, odnosno smanjenju zahtjeva sukladno vještačkom nalazu, to je po početnom zahtjevu tužitelja valjalo odlučiti meritornom presudom i dosuditi joj iznose prema vještačkom nalazu, a odbiti razliku do onoga postavljenog u tužbi s pripadajućim kamatama te odlučiti kao u toč. III izreke.

39. Na svaki preplaćeni mjesečni iznos tužitelju pripadaju zatezne sukladno članku 29. ZOO-a i to od dana kada su izvršene pojedine uplate, a kako to proizlazi iz nalaza i mišljenja vještaka. Naime, tuženik je bio nesavjestan od trenutka kada je primio svaku pojedinu uplatu, pa je tuženik dužan kamate platiti od dana plaćanja svakog pojedinog iznosa.

40. Visina stope zakonske zatezne kamate dosuđena je sukladno članku 29. stavak 2. ZOO-a.

41. Neosnovan je prigovor zastare, jer se pravo na isticanje ništavosti ne gasi, pa ne može zastarjeti zahtjev tužiteljice kojim traži utvrđenje ništavosti dijela odredbi Ugovora.

42. U odnosu na zahtjev za isplatu ističe se da se radi o restitucijskom zahtjevu te je na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 30. siječnja 2020. zauzeto pravno shvaćanje broj: Su-IV-47/2020 prema kojem zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva, prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništavog ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništavost ugovora ili pojedinih njegovih odredbi, a što je u konkretnom slučaju donošenjem ove presude, slijedom čega ni za taj dio nije nastupila zastara.

43. Odluka o parničnom trošku donesena je na temelju odredbe čl. 154. st. 5. i 155. ZPP u skladu s vrijednosti predmeta spora od 3.045,82 eura te Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine br. 138/23, dalje Tarifa). Tužitelj nije uspio samo u razmjerno neznatnom dijelu svog zahtjeva (uspjeh od preko 99%) pa mu je tuženik dužan naknaditi sve troškove parničnog postupka. Zato mu je dosuđena naknada koja se odnosi na: sastav tužbe (Tbr. 7/1) 100 bodova, sastav podnesaka od 29.4.2025. i 27.2.2026. (Tbr. 8/1) po 100 bodova i zastupanje na ročištu održanom 3.9.2025. (tbr. 9/1) po 100 bodova, ukupno 400 bodova odnosno 800,00 eura. Tom iznosu pridodan je PDV u iznosu od 200,00 eura, predujam za vještačenje od 400,40 eura, kao i trošak plaćene sudske pristojbe za tužbu u iznosu od 76,91 eura i zatražene sudske pristojbe na presudu u iznosu od 76,91 eura. Tužitelju je priznat i trošak zastupanja na ročištu za objavu presude u iznosu od 125,00 eura, pa ukupan trošak tužitelja iznosi 1.679,22 eura, sve primjenom Tarife, Zakona i tarife sudskih pristojbi te čl. 155 ZPP-a.

44. Na tako utvrđeni trošak tužitelju pripada zatezna kamata od dana donošenja odluke po stopi čl. 29 ZOO-a jer trošak ima značaj glavnice, pa obveza tuženika na naknadu tog troška dopijeva s danom donošenja presude kao ovršne isprave, sve u smislu čl. 30 st. 3 Ovršnog zakona.

45. Tužitelju nije priznat trošak zastupanja na ročištu održanom 16.4.2025. s obzirom na to da navedenog datuma nije niti održao ročište u ovome predmetu, kao niti trošak sastava podneska od 21. travnja 2026. jer isti nije potreban prilikom donošenja ove odluke.

U Zagrebu 16. lipnja 2026.

Sudac:
Ivan Bešlić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana objave presude. Žalba se podnosi ovome sudu pisanim putem, a o žalbi odlučuje županijski sud.

DNA:

- tužiteljica po pun.
- tuženik po pun.

Broj zapisa: **9-30889-7c2bb**

Kontrolni broj: **088a2-d9d48-96335**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.